

четатъ само латински букви и книги. Защото така е заповѣдалъ Богъ.

— Грѣшите, рече Константинъ. Богъ така не е заповѣдалъ.

И като си издигна очитѣ къмъ небето, Константинъ грѣмко възгласи:

— Богъ праща дѣждъ не само на единъ, два или три избрани народи, а на всички, защото всички сж негови чеда. Слънцето не грѣе ли всички народи на земята? Въздухътъ не е ли даденъ да дишатъ всички? Не е ли срамота и грѣхота да признавате писмото и езика на три народа, а всички други народи да ги обричатъ на *слѣпота* и *глухота*? Защото оня, който не разбира отъ писмо и книга, той е неграмотенъ, сиречь слѣпъ и глухъ. Мислите ли вие, че волята на Бога е да бждатъ просвѣтени само два-три стари народа, а другитѣ да останатъ прости, неучи, отритнати? Но ние знаемъ много народи, които иматъ свои писма и въздаватъ похвала на Бога на свой езикъ. Такива сж арменцитѣ, перситѣ, грузинцитѣ, готитѣ, арабитѣ и старитѣ египтяни. Тѣ не сж ли Божии създания? Между тѣхъ нѣма ли хора мждри, просвѣтени, праведни? Богъ е казалъ на Христовитѣ ученици: идете по цѣлата земя, крѣщавайте и поучавайте всички народи. Е, какъ може да стане това, ако не говорите на тѣхнитѣ родни езици, та всички да разбиратъ? Затова право е и отъ Бога благословено, всѣки народъ да пише, да чете, да се моли въ църквата по своя езикъ. Родниятъ езикъ е свещенъ езикъ.

Противницитѣ държаха на своето и искаха да дигнатъ бунтъ противъ Константина.

Мждриятъ учитель влѣзе въ стаята си, извади отъ дисагитѣ едно шарено сандѣче, показа го на католишкитѣ владици и рече: